

Przykro mi

Moje przeżycia w Rosji

30/XII-42 r.

10511

10511

Bolszewicy wkroczyli do Suwajcia i Kumsma 1939 r.
Szli w bojowym szyku z nastawionymi karabinami.
Straszny był to moment dla Polaków. Do Polaków
bolszewicy odnosili się bardzo nieprzychylnie. Dnia
13 kwietnia 1940 roku zostaliśmy wyrzuceni w
głąb Rosji. W nocy zrobili u nas rewizję, a następnie
karali się pakowaliśmy. Przyjechaliśmy furgony i pojechaliś-
my na stację. Jeździliśmy blisko dwa tygodnie
w towarowym zamkniętym pociągu, zanim
stanęliśmy w klesu podróży. Wyładowano nas
na stacji Butajewo w Północnym (Kaz) Kazachstanie
i potem przewieźli nas do Kochozu. Karali
szukać mieszkania. Przykro było bardzo, gdy Rosja-
nie wytykali nas pałkami, niby zwierzęta. Kochoz
ten był zamieszkały przez Ukraińców i Rusinów,

10511
tak że połowa ludności więziona pokrywano
w Boga. Ludność odnosiła się do nas dość przychy-
nie, sama bowiem była niedawno w podobnej
sytuacji. Poszedłem do szkoły. Mamusia pracowała
w kółchozie. Władza robiła z nami co chciała.
Żyło się nędznie, że prędko skończy się niewola.
Polaków w kółchozie było 82 rodziny. Mielismy
nawet swoją „kapliczkę” t.j. u pewnej pani w
domu odbywały się modlitwy, choć zabraniano.
W czerwcu 1941 roku część Polaków wyjechała
do Chmielniska, wtedy zrobiło się jeszcze smut-
niej z niecierpliwością oczekiwaliśmy listu od
Tatusia. Wybuchła wojna i wszystko zdwoiło.
Została ogłoszona amnestia. Wychodziliśmy dru-
gie święta Bożego Narodzenia na Syberii. Przy-
jechaliśmy na urlop Tatus. Praca w kółchozie stała
się jeszcze cięższa. Wyjechaliśmy z kółchozu

3
do stacji Butajewo, ze względu na chleb, który
tam można było kupić na kartki. Tatus przy-
jechał i zabral nas do Uzbekistanu do Czimakerzi.
Stąd wyjechaliśmy do Paklewi, a stamtąd do
Tehewanu.
10511

Puckowski Robert.

Kł. V oc.